

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

PIK ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

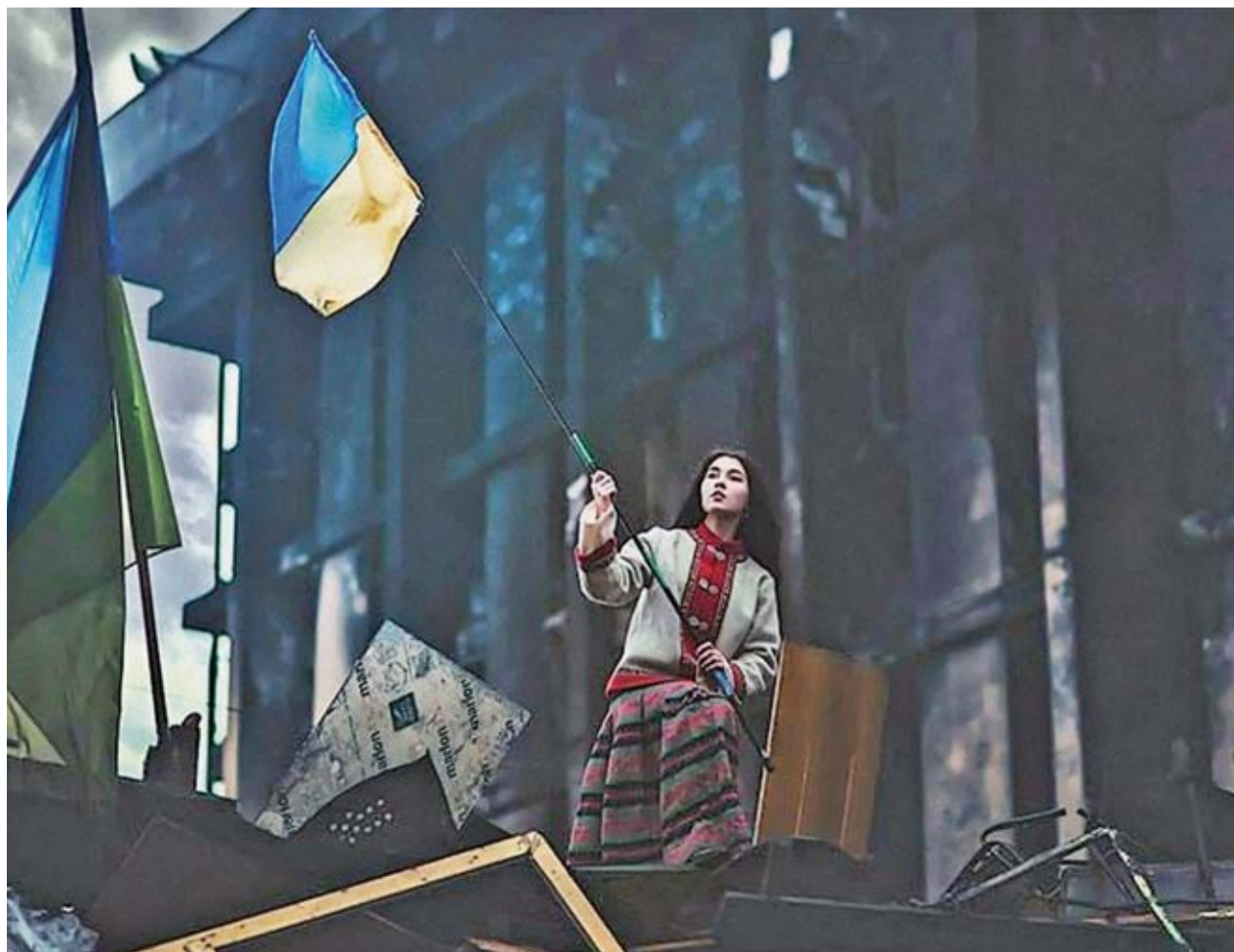
БЕРЕЗЕНЬ • MÄRZ 2014 • Nr.5 (2889)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

**БІЛЬШЕ СОТНІ ЗАГИБЛИХ
НА МАЙДАНІ...**

**ВИГНАЛИ ЯНУКОВИЧА –
ВТОРГНУВСЯ ПУТІН.
ВІЙНА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ.**

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росю,
А, може, дощем на поріг упаду.

Голубко, не плач.
Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.

Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана Максимишин-Корабель.

ЛЮДИНА У ВЕЛИКОМУ ПОСТІ

Хтось вважає, що Різдво – це ялинка в церкві, коляда на хорах, кутя на столі і вертеп, а Великий Піст – все вбране в червоний колір, багато поклонів і заборона забав. Таке зовнішнє сприйняття церковних обрядів є переконанням чималої кількості християн. Існує навіть жарт на цю тему: «Заходить священник з Йорданським благословенням до одного парафіянина та й питає, чому він до церкви не приходить. А чоловік відповідає: «Ви знаєте, панотче, коли не прийду до церкви, там постійно або колядують, або співають «Христос Воскрес»».

Часто ми сприймаємо віру нашу через призму того зовнішнього, що відбувається в храмі. Зовнішній вияв церковного життя є тісно і нерозривно пов'язаний з внутрішнім пережиттям Бога в серці кожного з нас. Саме про внутрішнє розуміння Великого Посту, як важливого кроку зустрічі з Богом, вестиметься у цих роздумах.

Старий Заповіт, будучи серйозною школою, яку проходив ізраїльський народ, навчаючи і відкриваючи особисто Бога і Закон, який Він їм дав, показує нам дорогу до багатого досвіду зустрічі із Творцем. **Книга Виходу 19 розділ, вірш 10** і далі, каже: «Йди до людей та й освячай їх, сьогодні й завтра; нехай повиперяють одягу свою і стануть готові до третього дня, бо третього дня зійде Господь на очах усього народу на Синай-гору». Слова приготування народу на прийняття Божого Закону співзвучні із тим, як ми, християни, можемо пережити приготування у час Посту до дня Великодня – Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа.

Святий час Великого Посту є «пранням своєї одягу». Коли одяг є брудний ми збираємо його у кошик і використовуємо сучасні технології (мудру пральну машину), додаємо пральні засоби, та чекаємо на готовий результат: чистий і свіжий одяг. Так само і в

людському житті, щодня може трапитись якийсь зло, котре сталося внаслідок наших свідомих дій. Це зло називається гріхом. Вчинене щось погане ніде не дівається, але «осідає» на душі як тягар та спричиняє труднощі, негаразди, проблеми і страждання. Господь Ісус здобув для нас на Хресті Ласку Прощення гріхів від Отця. Тому бруд наших гріхів на одязі душі можна «випрати» у «пральній машині» (примітка: звичайно, порівняння з пральною машиною є дуже примітивне, адже Прощення Гріхів – це найвищий вияв Господньої Любові Отця до нас грішників. Це його обійми і дозвіл повернутись додому, до Неба) – Святій Сповіді, де щиро визнаємо Богові свої гріхи, обіцяємо не грішити більше і просимо відпущення провин у Господа. Не можливо без глибокого і щирого покаяння пережити вповні Світло Христового Воскресіння.

Господь не хоче, щоб ми лише щось там знали про Нього і вмели заспівати Йому Службу Божу. Він хоче, аби ми були подібні до Нього. Велику силу в освяченні має піст. Сам Ісус перед тим як йти навчати народи, спочатку пішов на пустелю, щоб цілком бути наодинці з Отцем Небесним та наповнити своє серце Його Волею. Піст чудово допомагає відчувати як душа наша прагне Бога. Це можна порівняти до шлунку. Якщо не дає шлункові

Прикриті національним прапором жертви боїв за кращу долю України. Господи, со святыми упокой!

їжі, то він цілий час «кричить» мозку: «Я хочу їсти!». Так само душа наша «кричить»: «Дай мені Бога, бо це моя їжа!».

У світі «насиченості» шлунку поняття «посту» є багатьом чуже, але, дорогі мої, без посту важко відчувати вищий рівень пізнання Бога! Хто є найближе Творця? Відповідь одна: «Ангели». Коли ми відмовляємось від страв і збільшуємо в той час молитву, тоді піднімаємось на рівень ангелів – істот безтілесних, які «не їдять», бо цього не потребують, але їхньою їжею є постійно славити Бога і перебувати в Його Любові.

Церква-матір радить своїм дітям постити у середу і п'ятницю впродовж Великого Посту, відмовляючись від м'яса та молока. Іноді люди постять строгіше – на хлібі й воді. Все залежить від того, який стан здоров'я і можливості та обставини. В будь-якому разі в чомусь зробіть собі обмеження і не пожалкуйте! Саме про піст пишу з власного досвіду, бо не хочу ділитись лише теорією. Практика є найкращим учителем!

Великий Піст – час особливої молитви за тих, котрі вже є у вічності. Вони колись чини-

ли добро нам чи нашим предкам, тому заслуговують і нашої турботи за них. Звичайно померлому не допоможуть дорогі пам'ятники на могилі і чудесні квіти покладені щодня, але щира молитва, та найбільше, Свята Літургія. Під час Великого Посту ми служимо Парастас (велика молитва за померлих) та поіменно згадуємо кожного записаного вами у Поминальнику родини. Книга друга Макавеїв подає приклад прекрасного спомину померлих: «Наступного дня вояки Юди прийшли, – саме тоді була на це крайня пора, – щоб зібрати трупи поляглих і поховати їх у батьківських гробах разом з родичами. Вони знайшли тоді під тунікою в кожного з померлих дрібні речі, посвячені ямнійським ідолам, що були юдеям заборонені законом, тож усім стало ясно, що вони через те й полягли. В той час усі благословили Господа, справедливого Суддю, який чинить скрите явним; і почали вони молитися, благочинно, щоб гріх, який стався, простився їм цілковито. Юда ж, шляхетний муж, умовив вояків берегти себе чистими від усякого гріха, не пускаючи

з ока те, що сталося з-за гріха поляглих. Він зібрав, з кожного поголовно, зо 2 000 драхм сріблом, і послав їх у Єрусалим, щоб принести жертву за гріх; тим вельми гарним та благородним вчинком він виявив, що мав на думці воскресіння, – бо якби він не надіявся, що полягли встануть (з мертвих), зайвим і смішним було б молитися за мертвих. При цьому мав він на увазі прекрасну нагороду для тих, що благочестиво вмирають, – що за свята й благочестива думка! – Тому він і приніс жертву переблагання за мертвих, щоб вони звільнилися від гріха.»

Молитва, піст, милостиня – три дуже сильні середники наближення, освячення і наповнення людини Святим Духом. Нехай кожний має цю свідомість не бути байдужим до свого духовного життя, але беручись до праці, старатись усім серцем і душею використати дар віри, аби Воскреслий Ісус запанував у нашому житті як Владика усього та всіх! Амінь

о. Володимир Сампара, парох храму Успіння Пресвятої Богородиці, Манчестер, Великобританія

ХГ

«МИ ЖИВЕМО В КРИТИЧНИЙ, АЛЕ НЕПОГАНІЙ МОМЕНТ...»

Дотепер ми ішли шляхом посткомунізму, постбільшовизму, пострадянщини. Ще дуже багато радянського залишається в нас. Сьогоднішня ситуація для нас дуже прикра, критична. Проте, якщо ми з Божою допомогою будемо добре працювати, то звернемо на добрий шлях. Про це сказав Блаженніший Любомир (Гузар) в інтерв'ю для християнського порталу «Кириос».

чи маємо гідність, чи можемо далі один одного обрихувати, обшахривувати, займатися корупцією і так далі? Я думаю, що ми живемо в критичний, але, власне, в непоганій момент», – пояснив він.

На його переконання, якщо народ буде далі так свідомо

хотіти жити в нормальній державі та нормальному суспільстві, то, правдоподібно, в найближчому часі, за 5–10 років, ми будемо мати таку державу.

Як зауважив Блаженніший Любомир, сьогодні є дуже багато людей, які виростили без віри, бо вони виростили в часи комунізму, де вчили

безбожництва, де вірити було немодно. Тому не треба дивуватися, що сьогодні ми маємо таку ситуацію: багато людей ходять до церкви в неділю, але від понеділка до суботи обшахривують, обкрадають. Бо так їх виховували. «Я жив довгі роки поза Україною, але після 46 років я повернувся сюди.

Мене запрошували сповідати людей. Коли я сповідав, то ніхто не признавався в крадіжках, бо люди не вважали це гріхом. Такою була система, що хто не крав, той не жив.»

За його словами, тільки тепер народ починає усвідомлювати, що крадіж – гріх. «Нам не треба ще інших законів проти корупції, нам треба переконати людей, що приймати та давати хабарі є гріхом і цього варто оминати», – зазначив Блаженніший Любомир. (А.Ф.)

С-на: Департамент Інформації УГКЦ

За словами духовного провідника України, саме зараз прийшов той момент, коли люди починають думати і казати: «Чи маємо дальше так жити, за тими принципами, за якими ми жили в «радянському раю»? Люди починають застановлятися. Чи маємо ми якісь права,

НЕ ХЛІБОМ ЄДИНИМ ЖИВЕ ЛЮДИНА

Віра Церкви проголошує радикальний принцип: «Не хлібом єдиним живе людина». Про цей принцип ми повинні завжди пам'ятати... Коли людина є ситою, коли має все, чого тільки може прагнути, тільки тоді до неї доходить, як все це насправді мало значить.

Коли всі люди будуть мати все, чого тільки можуть прагнути, то далеко їм буде ще до щастя. Нинішній західний світ у своїй ситості доказує, що він тільки тепер нещасливий, що тільки тепер починаються його справжні проблеми.

А отже, лише хліб та гріш не роблять людину щасливою. Вона стремиться до чогось іще, втеча у наркотики найкраще цьому свідчення. Сенс життя потрібний людині не менше, ніж хліб.

Протягом століть Церква давала людині відчуття власної гідності, якого ніхто не міг у неї відібрати. Разом з надією від віри це відчуття давало людині сенс, який робив її внутрішньо багатого і вільного. Наскільки немудрим є називати все це «опіумом для народу».

Сьогодні, коли такою великою кількістю людей заволоділи наркотики, ми починаємо розуміти, що лише хліб, добробут, це для людини замало, бачимо адже, що людина заглиблюється в опіум саме через те, що досягла добробуту.

Кардинал Йосиф Ратцігер, з книги «Dogma und Verkündigung»

ХГ

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Цим документом Святіший Отець закликає «кожного християнина, де і в якій ситуації він би не перебував, вже тепер оновити свою особисту зустріч з Ісусом Христом, або, принаймні, вирішити відкритися на зустріч з Ним, кожного дня невтомно Його шукати». За словами Папи, «не існує жодної причини для того, аби хтось міг вважати, що цей заклик не призначений для нього», тому що, як писав папа Павло VI у Апостольському Напоумленні «Gaudete in Domino», «ніхто не є виключеним з радості, яку приніс Господь».

«Господь не розчарує того, хто ризикне, і коли хтось робить малий крок назустріч Ісусові, то відкриває, що Він вже очікував його приходу з розпростертими обіймами», – наголошує папа Франциск, додаючи, що це якраз і є відповідною хвилиною, щоб сказати Христові: «Господи, я піддався обманові, тисячами способів я уникав Твоєї любові, але тепер я знову тут, щоб відновити свій союз з Тобою. Я потребую Тебе. Спаси мене нано-

Продовжуємо ознайомлення з Апостольським Напоумленням папи Франциска «Evangelii gaudium» (Радість Євангелія), яке є підсумком XIII Загальної Асамблеї Синоду Єпископів, що була скликана та пройшла під проводом папи Бенедикта XVI у жовтні 2012 року і була присвячена новій євангелізації.

во, Господи, прийми мене ще раз у Свої відкупительні обійми».

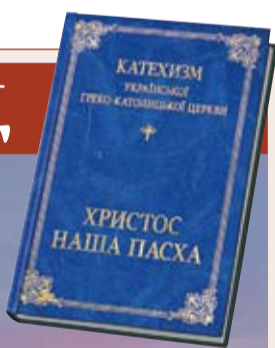
«Повернення до Нього, коли ми загубилися, – пише Святіший Отець, – приносить нам дуже багато добра! Ще раз наголошую: Бог ніколи не втомлюється прощати, це ми втомлюємося просити Його милосердя. Той, Який заохотив нас прощати «сімдесят разів по сім» (Мт. 18,22) дає нам приклад: Він прощає сімдесят разів по сім. Знову і знову бере нас на Свої рамена. Ніхто не зможе

відібрати у нас гідності, якою нас обдаровує ця безмежна і незламна любов».

Підсумовуючи цей пункт, папа Франциск зауважує, що Господь «дозволяє нам підвести голову та почати все заново», а чинить це «з ніжністю, яка ніколи не розчарує і яка завжди може наново повернути нам радість. Не втікаймо від Ісусового воскресіння, ніколи не здаваймося, незалежно від того, що діється. Нехай же ніщо не зможе бути більшим від життя, яке спонукає нас прямувати вперед!».

За «Радіо Ватикан»

З Катехизму УГКЦ

Вид на Крим поблизу Ялти. С-на: Waldschneppfe

Чеснота любові є не лише людською здатністю любити, а й любов'ю, якою живе сам Бог. Ось чому така любов, як навчає Апостол Павло, є більшою від усіх інших ознак божественного життя в людині, тобто чеснот. Вона є найбільшим Божим даром людині, який ми отримали у Святому Дусі: «Любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний».

Любов має джерело в Богові: це Любов Отця, яка об'явлена в Сині та подається нам у Дусі Святому. Хто бере участь у такій любові, той стає здатним у Святому Дусі любити Отця так, як Його любить Син, і може любити ближнього аж до кінця, бо «ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає».

Митрополит Андрей навчає: «Без любові усе в душі є мертво, бо воля в головнім напрямку не звернена до правдивого добра, яким є найвище добро, а водночас і найвища правда – Всевишній Бог». (853-855)

КОРОТКО

9 березня Україна відзначала 200 років з дня народження Тараса Шевченка. Боротьба за волю України продовжується. Ми здолали внутрішнього окупанта, але об'явився окупант зовнішній, який хоче відібрати нашу свободу, землю, знищити нашу мову, культуру, переписати історію. Лише всі разом, спільними зусиллями ми зможемо здолати цю загрозу. Слова Т.Г. Шевченка актуальні сьогодні для нас як ніколи: «Борітеся – поборете, Вам Бог помагає! За вас правда, за вас сила. І воля святая!» Слава Україні!!! (Активний Захист Української Мови)

К

ПАТРІАРХ ПРО ШЕВЧЕНКА

Глава греко-католицької Церкви 9 березня зі сцени на Майдані закликав кожного українця взяти в одну руку Святе Письмо, а в другу – Кобзар Тараса. «І прочитайте цього року оті дві Книги. І ви почуєте пророче Боже Слово, сказане до українського серця, яке його оживить і дасть йому нову силу». Патріарх Святослав закликав також людей запитати себе, якою має бути Україна? «Гадаю, голос народу і голос Шевченка тут є абсолютно однозвучний. Має бути святою Божою землею.» На завершення виступу він закликав українців не піддаватися страхам. «Сьогодні я хочу сказати до вас: не бійтеся, бо наша надія в Господі, який промовляв тут до нас, з майданівських вогнів, присутність якого відчуває тут кожен, хто приходить на це святе місце».

К

В УКРАЇНІ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПОДІЇ СВІТОВОГО МАСШТАБУ

Останні події в Україні можуть призвести до переформатування всієї європейської політики, заявив найбільш відомий «в'язень Путіна», Михайл Ходорковський. «Те, що відбувається в Україні, це події світового масштабу, а їхнє значення виходить далеко поза межі України. Після Ялтинської Конференції (1945 року – Ред.) реально уперше переглядаємо всю європейську структуру», сказав Ходорковський, якого Путін нещодавно амністував і він зміг залишити буцегарню, а відтак і Росію. Днем раніше, 9 березня, Ходорковський виступив на сцені Майдану. Зі сльозами в очах розповідав про загиблих Героїв Небесної Сотні, наголосив, що злочинна українська влада діяла в унісон з Кремлем. (PIA Новості)

К

ЯКЩО НЕ БУДЕ ЧУДА...

Відомий російський письменник Баріс Акунін розповів, чим кримська авантюра закінчиться для Росії. Отже, на його думку, Росію чекає спершу політична, а далі економічна ізоляція; нафтодолари закінчатся, через що країна заглиблюватиметься в авторитаризм все більше і більше, аж нарешті спалахне революція. Акунін наголосив, що після нападу на Україну Путін вже до сконання не покине посаду президента, проте, як зазначив, не довго доведеться чекати, коли люди самі його скинуть. «Революція в ядерній державі... таке страшно навіть уявити!», написав Акунін в своєму блозі. Він, як і безліч інших людей, вірить ще в чудо, оскільки тільки завдяки ньому можна буде уникнути цього жахливого сценарію. (Роман Амбрис, 10.03.2014)

К

РУСЛАНА ОТРИМАЛА НАГОРОДУ ВІД ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ США

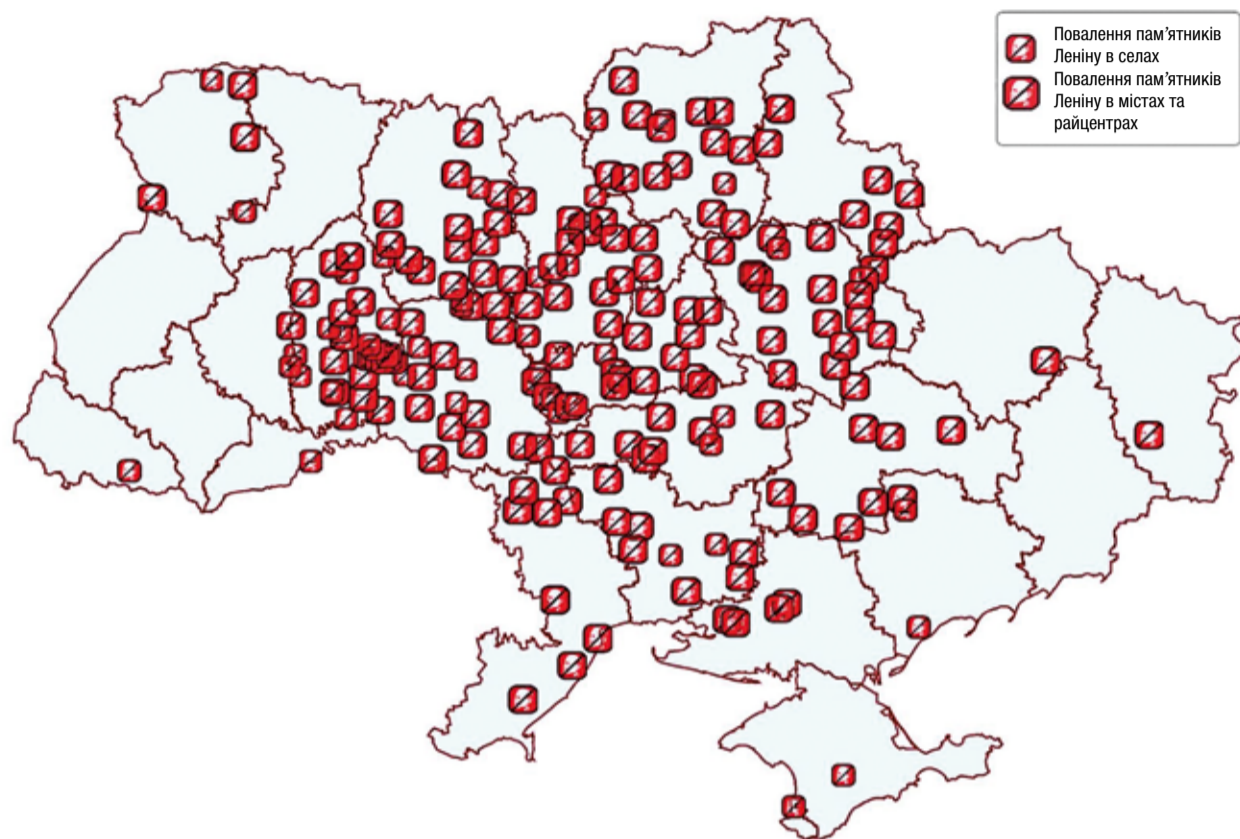

Співачка стала першою українкою, мужність якої визнали американці з часу заснування нагороди у 2007 році. Привітати Руслану та інших жінок з усього світу прийшла перша леді країни, Мішель Обама. «Коли ми бачимо, як ці жінки піднімають свій голос, і спонукають інших добиватися змін, ми повинні усвідомити, що кожен з нас має таку саму силу і таку ж відповідальність», – відзначила на церемонії Мішель Обама. («Голос Америки»)

В УКРАЇНІ ВІДБУВСЯ «ЛЕНІНОПАД»

Географія знесення пам'ятників Леніну

(інформація станом на 25.02.14, всього знесено 206 постаментів)

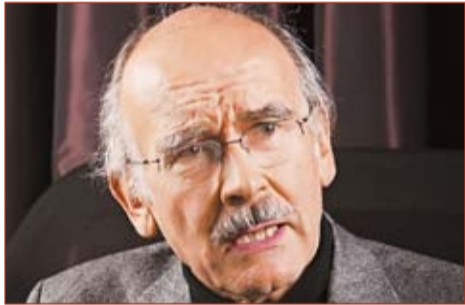
InfoLight

З 20 по 25 лютого в Україні було повалено 180 монументів Леніну, що в кілька разів більше, ніж за усі роки незалежності. На карті позначено географію знесення 206 пам'ятників відомому кату України. Серед територіально-адміністративних одиниць 114 міст, 51 селище міського типу та 41 село, в яких протягом останніх двох хвиль 08.12.13-25.02.2014 відбувся «ленінопад».

Початок «ленінопаду» в його масовості покладений знесенням пам'ятника в Києві на Бессарабській Площі. Подія відбулася 8 грудня 2013 року. Ще більш масово люди почали руйнувати пам'ятники «ідолу» Советського Союзу після повідомлень про смерті активістів Майдану, які загинули під час силових протистоянь у Києві.

Найбільше місцевими громадами знесено пам'ятників у Хмельницькій області – 35, Черкаській – 20, Полтавській – 19, Вінницькій та Київській по 18, Житомирській та Чернігівській по 16. Найбільше пам'ятників Леніну в історії України було повалено 22 лютого – 89 монументів. Лідером за кількістю знесених пам'ятників є Деражнянський район Хмельницької області – 13.

Для «ХГ» зладив Андрій Фешин.
Використано повідомлення «Info-Light».

НА МАЙДАНІ ЗІЙШЛИСЯ ІДЕАЛИ КОЗАЦТВА ТА ТРАДИЦІЇ УПА

Сила протестних настроїв українців після здобуття Україною незалежності, зокрема Майдан, має три важливі корені: повстанські загони УПА, західноукраїнську традицію громадських об'єднань на Галичині та козацький міф, який є важливим для центральної України та інших областей. Так вважає австрійський історик, автор багатьох праць про Україну, зокрема «Малої історії України», Андреас Капелер. Він написав про це у статті для видання «Der Standard».

Коріння масових рухів, на думку історика, лежить в особливій історичній спадщині Західної України, особливо Галичини. «Мешканці Західної України чинили найбільш радикальний опір, в той час, як велика частина населення на Сході та Півдні країни, особливо старшого віку, більше залишалася у пастці советської традиції». На думку історика, відправною точкою для цього аспекту є збройний опір, що чинили ОУН та УПА проти советської влади.

«У Польщі в міжвоєнний період українське громадянське суспільство організувалося у ліберальні та соціалістичні партії, у сільськогосподарські кооперативи та жіночі асоціації та навколо діяльності греко-католицької Церкви, що не було можливим для більшості українців, які жили в Советському Союзі».

Проте, для центру та інших частин України вагомим

підґрунтям для протесту є, на думку, Капелера, козацтво. «Ідеали українського козацтва – свобода та рівність, від незалежності до анархії, але й також створення козаками протонаціональної української держави в XVII ст. – цей міф присутній в народній традиції і у високій культурі, у той час, як більшість росіян було більшою мірою під впливом традицій авторитарної держави. Козацькі ідеали вкорінені в колективній свідомості багатьох українців.»

Таким чином, вважає історик, козацькі традиції та західноукраїнські традиції громадянського суспільства зішлись разом на Майдані. Разом з тим, Андреас Капелер зазначає, що цих історичних пояснень не достатньо і відзначає важливу роль молодих людей на Майдані, які поділяють європейські цінності і хотіли б, щоб вони домінували в Україні.

Подано за «Тиждень.ua» (А.Ф.)

ХГ

СОТНИК, ЯКИЙ ПЕРЕЛОМИВ ХІД ІСТОРІЇ

Володимир Парасюк – це саме той сотник, який переломив хід революції і не дозволив Віктору Януковичу всидіти на Банковій ще вісім місяців. Це він прорвався до сцени в п'ятницю 21 лютого, коли було підписано «мирову угоду» між тодішнім убивцею людей Віктором Януковичем, лідерами опозиції та міжнародними посередниками. Він оголосив ультиматум, оголосив, що буде штурм Межигір'я, після чого Янукович утік до Росії.

» Володимире, вас всі запам'ятали у військовій формі, проте ви, мабуть не військова людина?

Володимир Парасюк: На даному етапі я маю невелику студію, яка займається відеозйомкою, ми знімаємо різні програми, свята. Освіту я отримав у львівському уні-

верситеті ім. Івана Франка на економічному факультеті. Мені 26 років.

» Ви сотник, тобто командуєте людьми. Вчилися військовим справам?

В. Парасюк: Я був членом Студентського Братства у Львові, військову підготовку отримав у хороших таборах різних

організацій, які вишколювали дух українства. Нас вчили і рукопашних боїв, і стрільби з пневматичної зброї, з офіційним дозволом також вчили стріляти з вогнепальної зброї в тирах. Також я був членом Конгресу Українських Націоналістів, там була бойова референтура. У таборах

я дізнався історичну правду про події в Україні.

» Ви були тут, коли почався «мирний наступ»?

В. Парасюк: Ми виїхали в ніч, коли почався останній штурм Беркутом 18 лютого, коли силовикі вже зайшли на Майдан. Тоді я намагався організувати людей, щоб вони

їхали у Київ. Треба було робити це швидше, бо могло так статися, що вони прийдуть, а Майдану вже нема. Ми теж з батьком поїхали. Нас залякували, що будуть стояти блокпости. Вони стояли, але поки ми доїхали до Києва, їх вже роззброїли.

Продовження на 5 стор. ►

СОТНИК, ЯКИЙ ПЕРЕЛОМИВ ХІД ІСТОРІЇ

одна сотня, що це знову може призвести до крові?

В. Парасюк: Я трохи був на Майдані, бачив, що люди думають, я розумів, про що треба говорити. Я знав, що накіпіло у всіх, але ніхто не може того висловити. Це не героїчний вчинок. Герої – це ті, які віддали життя за волю в Україні. Це сталося спонтанно. Було зрозуміло, що треба припинити бавитись в політиканство і вести домовленості з терористом.

► **Як ви особисто ставитесь до звільнення Юлії Тимошенко?**

В. Парасюк: Це дуже добре, що її звільнили. Але до неї дуже багато запитань, в тому числі дуже багато неприємних. Проблема політиків, що замість того, щоб з'єднати той народ ще більше в кулак, зараз починають розмови: «Ми за Юлю», «А ми проти Юлі», той за Кличка, той за Тягнибока, а той за Яценюка. У нас дуже слабо вихована політична еліта. І люди все це бачать на Майдані. Яценюк кричить зі сцени «куля в лоб», а на другий день таке витворяє. Олег Тягнибок – український націоналіст – це та людина, яка взагалі б не мала вітатися з Януковичем за руку. До Віталіка Кличка менше питань, бо він новий політик, у нього ліберальна

партія, він не робив одіозних заяв зі сцени. Ми боролись проти режиму. Зараз основна ціль, щоб Європа посилила контроль над Україною, щоб громадянське суспільство взяло контроль над цим. Появилось дуже багато лідерів, нових, розумних людей, молодих, і їх потрібно до влади. Тому, що це є нова генерація, вони мають зовсім інше мислення, вони не думають стереотипами. Нам потрібно взагалі систему міняти в державі, яка вкоренилась. Вона страшенно бюрократична, корумпована.

Але зараз дуже дякую киянам, та й всій Україні дякую. Всі доклались до перемоги. Кожна людина, яка вдома лягала спати і навіть думкою думала про Майдан, я вважаю, вона долучилась. І в першу чергу треба подякувати Богу. Є постулати українського народу: це Бог, Україна і Свобода. Треба Богу дякувати. Є жертви, але я впевнений, що всі ті хлопці, які загинули, вони зараз на небесах там дивляться, рукою махають і співають гімн України разом з героями: Бандерою, Шухевичем і всіма іншими, які воювали за волю України.

Розмову вела Оксана Коваленко, вона відбулася ще до нападу Росії на Україну.

► Продовження. Початок на 4 стор.

Тільки-но приїхали, одразу з батьком пішли на барикади, разом стояли, а коли сонце зійшло, почали відбудовувати барикади, носити колеса.

► **А в бойових діях ви теж з батьком брали участь?**

В. Парасюк: Так. Пліч-о-пліч завжди стояли. Бо переживали, він – за мене, я – за нього.

► **Ви вмієте робити «коктейлі Молотова»?**

В. Парасюк: Я їх не робив. Я бачив – жінки на Майдані розливали. Якщо питаєте, чи кидав я, то треба брати на себе відповідальність, тому я скажу, що кидав.

► **Чи було вам тоді страшно?**

В. Парасюк: Чесно? Як це банально не прозвучить, але ні.

Було страшно, коли я перші рази приїжджав, але потім боротьба нас настільки згуртувала, що страх кудись пропав. Коли йдеш за гроші і посади – в тебе є страх. А коли ти стоїш за праве діло, і біля тебе стоять твої найближчі люди, страху немає.

► **Чому ви вийшли на сцену тоді в п'ятницю, коли опозиція оголосила про підписання угоди з Януковичем?**

В. Парасюк: Це не були амбіції і не є героїчний вчинок. Просто накіпіла крайня точка. Коли ти розумієш, що треба дотискати. Коли той стакан вже майже впав, вже до землі долетів, а тут виявляється,

що хтось хоче його зупинити над самою землею. І ми зрозуміли, що це роблять опозиціонери. Ми зрозуміли, що метод тільки один: висунути ультиматум. На які переговори можна йти? Тієї заяви потребували матері загинлих людей.

У той вечір ми слухали промови з балкону Консерваторії і було чітке рішення йти на сцену. Хлопці підійшли і кажуть: «Володя, ти старший, тобі надається слово». Коли йшов, нічого не думав. Спочатку не пускали. Але коли 50 людей йдуть, усі помітять. Нас побачив Кличко зі сцени і махнув рукою, щоб ми пройшли.

► **Ви розуміли, що вас лише**

ВТЕЧА ЯНУКОВИЧА: ЩО СТАЛОСЯ В НІЧ З 21 НА 22 ЛЮТОГО?

Питання, що ж саме стало причиною несподіваної втечі Віктора Януковича з Києва майже одразу після підписання угоди з опозицією 21 лютого викликає стільки емоцій і домислів, що не шукати відповіді на нього просто неможливо. Прийнято вважати, що Януковича злякала можливість збройного штурму Межигір'я, який 21 лютого анонсував сотник самооборони Володимир Парасюк. Тим часом опитані ZAXID.NET політичні експерти, окрім цієї, називають і низку інших версій, серед яких червоною ниткою проходить припущення, що від захисту режиму Януковича відмовилися силовики.

ВАДИМ КАРАСОВ: Його злякав мітинг у п'ятницю ввечері. Він зрозумів, що ні Кличко, ні Яценюк, ні навіть міжнародні посередники, не можуть дати йому ні політичних, ні фізичних гарантій. Він зрозумів, що вони не контролюють ситуацію, і що Майдан піде в наступ. Тому він так швидко поїхав. Грубо кажучи, він злякався народу, тому що побачив, що народ політиків вже не слухає.

ВОЛОДИМИР ФЕСЕНКО:

Версії можуть бути різні, тому що ми не знаємо всіх обставин і нюансів того, що там відбувалося. Але мені здається, що він від-

чув, що втрачає владу, що його вже не підтримують силові структури. Мені розповіли, що, щойно завершилися переговори з європейськими міністрами закордонних справ і опозицією, ще угода не була підписана, а вже почали виїжджати з Адміністрації Президента силові структури. Залишилась тільки «Альфа» і ще хтось. Він побачив, що люди починають з його партії втікати, і що його вже не збираються захищати силові структури. Я думаю, що це був вирішальний момент. Можливо, інтуїтивно, а, можливо, через певні сигнали він відчув, що, якщо залишиться в Києві, його заарештують. Або що він може просто стати жертвою людей з Майдану. Можливо, йому розповіли про ці настрої, які були на Майдані: не визнавати угоду і позбутися Януковича, тому вирішив втікати в більш безпечні регіони.

ВІТАЛІЙ ПОРТНИКОВ:

На момент зустрічі Віктора Януковича з міністрами закордонних справ Польщі, Німеччини і Франції вже було практично зупинене пересування силових структур по урядовому кварталі і по Майдану Незалежності. Фактично ситуація була на рівні статус-кво. Однак на цей час силовики вже усвідомили, що загинуло 75 осіб, і усвідомили рівень відповідальності за такий злочин. Увечері цього ж дня стало ясно, що Віктор Янукович погодився на фактичне перемир'я з опозицією, і на те, що в грудні будуть проведені дочасні вибори, а також буде сформований опозиційний уряд. Ці пропозиції не могли влаштувати не лише Майдан, але й силовиків, тому що вони означали, що Янукович може вже в грудні переставати бути президентом, а ще перед тим може бути сформований уряд, який так чи інакше буде здатний впливати на розслідування справ про відповідальність силових структур.

Це означало, що відповідальність за злочинні дії може настати вже в грудні, або й набагато раніше. Тоді внутрішні війська і «Беркут» залишили свої позиції – як в урядовому кварталі, так, що найголовніше, і на території резиденції Януковича в Межигір'ї. Він практично залишився без охорони, лише з невеличкою купкою людей. Тому іншого варіанту, як залишити Київ, в Януковича не було.

Данило Мокрик, ZAXID.NET

ЦЕ ВЖЕ БУЛО

(ГОЛОС РОСІЙСЬКОГО НАУКОВЦЯ ЩОДО НАПАДУ КРЕМЛЯ НА УКРАЇНУ)

Ми на порозі повної руйнації системи міжнародних договорів, економічного хаосу та політичної диктатури.

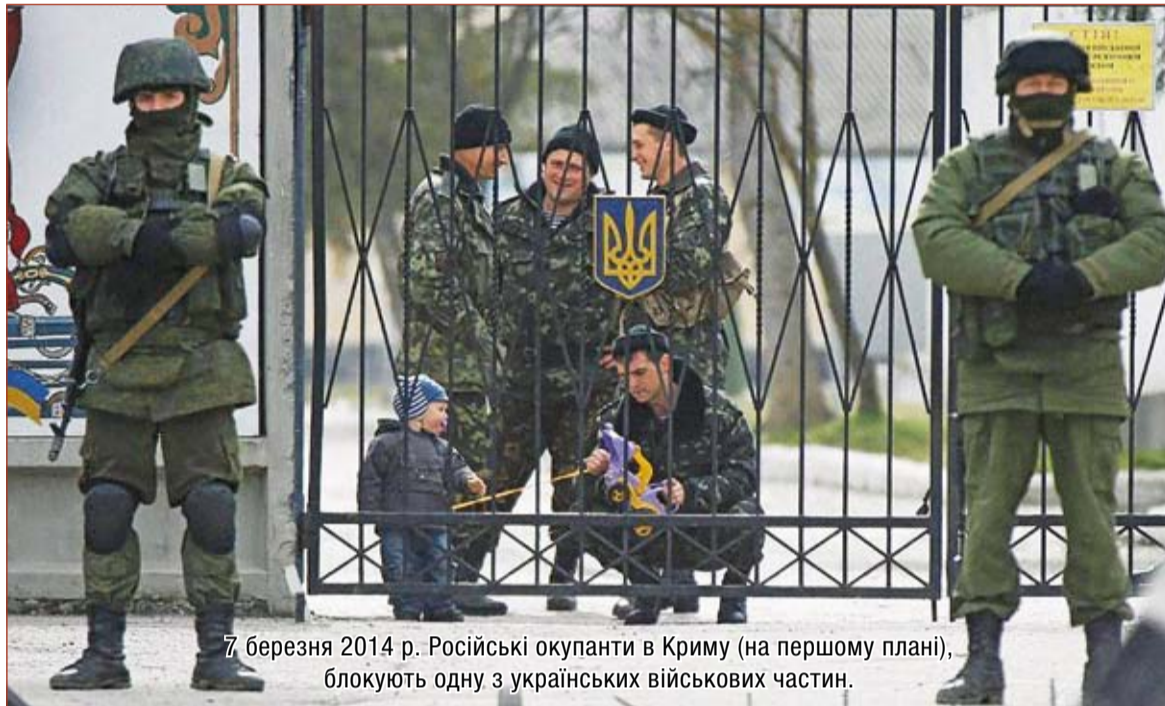

Друзі. Ми на порозі. Ми на порозі включення нового суб'єкту до складу Росії. Ми на порозі повної руйнації системи міжнародних договорів, економічного хаосу та політичної диктатури. Ми на порозі війни з нашим найближчим, найріднішим народом України, різкого погіршення відносин з Європою й Америкою, на порозі холодної, а, можливо, і гарячої війни з ними.

ВСЕ ЦЕ ВЖЕ БУЛО

Австрія. Початок березня 1938 р. Нацисти бажають округлити свій рейх за рахунок іншої німецької держави. Народ не надто прагне цього – ніхто нікого не утискає, не дискримінує. Проте від ідеї великої Німеччини голова радикалам – місцевим наці – йде обертом. Щоб поставити крапку в суперечці про долю Австрії, її канцлер Курт Алоїс фон Шушніг оголошує на 13 березня плебісцит. Та нацистів і в Берліні, і у Відні це не влаштовує. А раптом народ висловиться проти аншлюса? Канцлера Шушніга примушують подати у відставку 10 березня, на його місце президент призначає лідера місцевих нацистів Артура Зейсс-Інкварта, а німецькі дивізії вже входять тим часом в австрійські міста на запрошення нового канцлера, про якого він сам дізнався з газет. Австрійські війська капітулюють. Народ або захоплено зустрічає гітлерівців, або роздратований відсиджується по домівках, або терміново біжить в Швейцарію. Кардинал Австрії Іннітцер вітає і благословляє аншлюс... З 13 березня почались арешти. Канцлер Шушніг був заарештований ще напередодні. Плебісцит провели 10 квітня. В Німеччині за об'єднання з Австрією проголосували 99,08%, в самій Австрії, яка стала Остмарком Німецької імперії – 99,75%.

1 жовтня 1938 р. також були воз'єднані з єдинокровною Німеччиною чеські Судети, 22 березня 1939 р. – литовська область Клайпеди, яка за один день перетворилася в німецький Мемель. У всіх цих землях дійсно жили переважно німці, багато з них дійсно хотіли з'єднатися з гітлерівським Рейхом. Скрізь це воз'єднання пройшло під фанфари й триумфальні крики збожеволілої в шовіністичному угарі натовпу і при потуранні Заходу.

7 березня 2014 р. Російські окупанти в Криму (на першому плані), блокують одну з українських військових частин.

«Ми не повинні обманувати, а тим більше не повинні обнадіювати малі слабкі держави, обіцяючи їм захист з боку Ліги Націй і відповідні кроки з нашого боку, – говорив Невілл Чемберлен в британському парламенті 22 лютого 1938 р., – оскільки ми знаємо, що нічого подібного не можна буде зробити».

І зовсім інше говорив Адольф Гітлер 23 березня 1939 з балкону на Театральній Площі щойно приєднаного Мемеля. Дві години перед тим він театралью приплив на борту новітнього лінкора «Німеччина» в Мемельський порт. «...Німці не збираються нікому в світі робити щось поганого, але потрібно було припинити страждання, яким протягом 20 років піддавалися німці з боку цілого світу... Мемельських німців Німеччина одного разу вже кинула напризволяще, коли змирилася з ганьбою і безславною. Сьогодні Мемельські німці знову стають громадянами могутнього Рейху, рішуче налаштованого взяти в свої руки свою долю, навіть якщо це не подобається половині світу».

І все здавалося таким променистим. І слава Гітлера сяяла в зеніті. І перед Великою Німеччиною тріпотів світ. Приєднання областей і країн до Рейху без єдиного пострілу, без жодної краплі крові – хіба фірмер не геніальний політик?

А через шість років Німеччина була повалена, мільйони її синів вбиті, мільйони її дочок осоромлені, її міста стерті з лиця землі, її культурні цінності, що нагромаджувалися століттями, перетворилися на прах. Від Німеччини були

відторгнуті 2/5 території, а те, що залишилося, було розділене на зони і окуповано державами-переможницями. І ганьба, ганьба, ганьба покрила голови німців. А все починалося так променисто!

КРИМ

Друзі! Історія повторюється. У Криму справді живуть росіяни. Але хіба хто-небудь гнобив їх там, хіба там вони були людьми другого сорту, без права на мову, на православну віру? Від кого їх треба захищати солдатам російської армії? Хто нападав на них? Введення військ іноземної держави на територію іншої держави без її дозволу – це агресія. Захоплення парламенту особами в уніформі без розпізнавальних знаків – це свавілля. Ухвалення будь-яких рішень парламентом Криму в таких обставинах – фарс. Спочатку парламент захопили, прем'єра змінили на проросійського, а потім цей новий прем'єр попросив у Росії допомоги, коли помічники вже тут, вже день як контролюють півострів. Це як дві краплі води схоже на аншлюс 1938 р. і навіть референдум-плебісцит проведитиметься під дружніми багнетами.

Чи прорахувала російська влада всі ризики цієї неймовірної авантюри? Упевнений, що ні. Як і Адольф Алоїзович свого часу не прорахував. Прорахував би – не метався б по бункеру в квітні 1945 під російськими бомбами, не жер би ампулу з отрутою.

А якщо Захід вчинить не як Чемберлен з Даладье в 1938, а введе повне ембарго на закупівлю російських енерго-

носіїв і заморозить російські авуари у своїх банках? Російська економіка, і так агонізуюча, завалиться за три місяці. І почнеться смута тут, в порівнянні з якою Майдан видасться райським садом.

А якщо кримські татари, які категорично проти російської влади, які пам'ятають, що ця влада зробила з ними в 1944 р. і як не пускала назад до 1988, якщо кримські татари звернуться за захистом своїх інтересів до єдиновірної і єдинокровної Туреччини? Адже Туреччина не за три моря, а на іншому березі того ж Чорного. І Кримом володіла довше, ніж Росія, – чотири століття володіла. Турки – не Чемберлени і не Даладье: вони в липні 1974 р., захищаючи своїх одноплемінників, окупували 40% території Кіпру та, ігноруючи всі протести, досі підтримують т.зв. Турецьку Республіку Північного Кіпру, яку ніхто не визнає, крім них. Можливо, комусь хочеться мати Турецьку Республіку Південного Криму? Адже ж, якщо гарячі голови з кримських татар піднімуться на боротьбу, то мусульманські радикали з усього світу з радістю приєднаються до них, а особливо з Північного Кавказу та Поволжя. Чи не принесемо ми бурю з кримських розорених курортів в наш російський будинок? Що нам – своїх терактів мало?

І нарешті, придбавши Крим, який роздирається внутрішніми чварами, ми назавжди втратимо народ України – українці не пробачать росіянам цієї зради ніколи. Що, думаєте, не буде, що це вже занадто, перемелеться – мука буде?

Не сподівайтесь, дорогі російські шовіністи. Наприкінці XIX століття серби і хорвати вважали себе одним народом, тільки розділеним кордонами, конфесією і графікою алфавіту. Вони прагнули до єдності – скільки книг було про це написано ними тоді, розумних, добрих книг. А зараз мало знайдеться народів, настільки озлоблених один на одного, як серби і хорвати. Скільки крові пролилося між ними, а все за якісь шматочки землі, якісь містечка і долини, в яких вони могли б жити разом заможно і радісно. Могли б, та от не зуміли. Жадібність до братської землі з братів зробила ворогів. А в повсякденному житті хіба так не буває? Чи варто втрачати братський народ назавжди через примарні пожадання? Та й розкол російської Церкви тоді вже неминучий. Її українська половина відколеться від московської назавжди. Але ще жадливішою поразкою обернеться успіх Кремля в приєднанні Криму. Якщо все легко вийде, то завтра до Росії напросяться населені росіянами області Казахстану, а там, дивись, і Південна Осетія з Абхазією, і Північна Киргизія. За Австрією послідували Судети, за Судетами – Мемель, за Мемелем – Польща, за Польщею – Франція, за Францією – Росія. Все починалося з малого...

Друзі! Нам треба схаманитися і зупинитися. Наші політики втягують наш народ в страшну, в страхітливую авантюру. Історичний досвід показує, що ніщо так просто не обійдеться. Ми не повинні вестися, як повелися в свій час німці на обіцянки Геббельса і Гітлера. Заради миру в нашій країні, заради її дійсного відродження, заради миру і справжньої дружності на просторах Росії історичної, розділеної нині на багато держав, скажемо «ні» цій божевільній, а, головне, зовсім непотрібній агресії.

Ми втратили стільки життів в XX столітті, що єдиним вірним нашим принципом має бути принцип, проголошений великим Солженіциним: збереження народу. Збереження народу, а не збирання земель. Землі збираються тільки кров'ю і сльозами.

Ні крові, ні сліз нам більше не потрібно!

Автор – доктор історичних наук Росії, професор Андрей Зубов. Переклад з російської отця Богдана Підлісецького.

ЧАС ДУРНІВ

Росія не дала нам часу, щоб в задумі та спокої оплакати загиблих Лицарів Небесної Сотні. Росія не дала нам часу, щоб натішитися перемогою Євромайдану над злочинцем Януковичем. Бо Росія напала на Крим. Втеча з Києва кривавого диктатора їй не сподобалась. І Росія, як свиня, стала пхати своє брудне рило туди-сюди, щоб повернути втрачені в Україні впливи.

Скільки ж то раз говорили росіяни і українці, що таке неможливе, бо ж «братні народи» ніколи не будуть у себе стріляти. І що? Ніщо! Для того, за висловом Ангели Меркель, «хто відірвався від реальності», це, виявляється не проблема. Він готовий на все, щоб тільки в Києві не було непідконтрольного йому уряду, щоб Україна не пішла в ЄС та НАТО. А що в масі своїй кажуть росіяни? Теж ніщо! Нарід російський мовчить (за нечисленними винятками, які рятують його честь)! Росія мовчить. Мало того. Росії подобається (в більшості) те, що Путін вирішив покарати Україну за непослух. Після нападу на Крим рейтинг Карлика зріс!

А так загалом. Прийшов, вочевидь, час дурнів. Перший, Янукович, вже зробив своє діло: за власним бажанням втратив президентство, повагу, крадені гроші. Чистий випадок, коли Бог відби-

рає людині розум...

Тепер, схожу гру почав Путін. На ніщо не дивиться, тільки на свої амбіції, на бажання увійти в історію, як «збирач земель руських». Якщо не зупиниться – закінчить гірше ніж Янукович, який поки найменше може переховуватися в Росії. Путіну не буде де переховуватися. Його порішать люди. Це очевидно, що взята на озброєння божевільна політика Кремля призведе через певний час до революції в Росії, яка, неодмінно, буде ще страшнішою, а навіть, незрівнянно страшнішою від української. Воно, бачте, не розуміє, що не просто посягнуло на територіальну цілісність України, а посягнуло на знищення світового порядку. А може розуміє? Тільки не зважає? Якщо Захід дозволить йому таке виправляти з Україною і надалі – він, Захід, стане третім дурнем, який своєю байдужістю спри-

чинить, що в світі почнуться процеси, які дотепер не були можливі, бо був усталений світовий порядок. Невже АЖ СТІЛЬКИ коштує незалежність України? Боже, ми ж вже її вимолили у Тебе, вистраждали!

Запитаєте, і що дали? Ніхто не має відповіді, оскільки ніхто не знає: Путін при своєму розумі, чи вдарився головою об щось ДУЖЕ тверденьке? Як написав російський оглядач Ілля Мільштейн, якщо він «не з'їхав» – все буде добре, хоч може певний час будемо без Криму. Проте, якщо він збожеволів – чекай всього, включно з ядерною війною. Знов запитую: невже аж такою може бути ціна за незалежну Україну? Не вірю. Вірю натомість – як написав Євген Сверстюк – в попутній вітер історії для України. Передаю йому слово.

Ваш Г. Кобильницький

Камо грядеши, Україно?

Весь світ заговорив про брутальну політику російської влади. Україна відчула початок неоголошеної війни. Почалася мобілізація – справжня мобілізація національних сил і ресурсів. Не віриться, що буде війна, але вже є небачена війна нервів і провокації з боку диктатора, який переносить аншлюс 30-х років минулого століття у XXI століття.

Мобілізація українських сил – може це саме те, чого нам бракує для закріплення патріотичного здвигу на Майдані. Я бачу на обличчях людей ту саму одвагу і рішучість.

Диктатор кинув на підготовку авантюри колосальні кошти. Але на самих грошах нічого не зробиш, окрім скандалів. Звичайно, то його мета – розсварити, оскардити, принизити народ. Але це не той народ. Може мобілізація об'єднає, і стануть патріотами ті, що досі не визначились.

Я вірю в попутний вітер історії для України.

Але очевидний факт, що хижак саме на Україні має поламати зуби. А це нам легко не обійдеться. Ми бачимо, що в тій політиці безумній і безперспективній є щось і корисного для України: він остаточно штовхає Україну до Заходу. А від себе відштовхує навіть вчорашніх прихильників своїм беззаконням і безпринципністю.

Путін сердито плює проти вітру. Нас підтримує вітер історії і той добрий дух Майдану, який може стати знаменням часу. Ми не знаємо, що нам намалює на скрижальх долі, але зберігаємо спокій, щоб ясно дивитись з молитвою на устах.

Євген Сверстюк

(Gazeta.ua, текст опублікований 9 березня 2014 р.)

ХГ

СЛАВА ЛИЦАРЯМ НЕБЕСНОЇ СОТНІ!

Коли гинуть тисячі, – це статистика.

Коли гине одна людина, – це трагедія.

(Афоризм забутого мною автора)

У цьому перефразованому епіграфі є доля цинізму і доля правди... Ось цими критеріями буду оцінювати деякі аспекти сьогоденних подій в Україні. Та ці події розвиваються так швидко...

Отже, статистика. Вчора були дані про 82 Лицарів Небесної Сотні, а сьогодні їх стало вже більше, завтра... До речі, вже давно б'ю в сполох про недоречність самого звання Герой України, тим більше про присвоєння його загиблим на Майдані. Це ж рудимент радянщини, совковості. Як і подібні почесні звання: народний артист, заслужений майстер спорту тощо. Я відчуваю психологічний дискомфорт, коли намагаюсь уявити імена загиблих на Майдані поруч з іменами інших Героїв України: Юрія Бойка, Фіми Зв'ягільського та десятків подібних. Якось обходиться цілий світ без таких звань. Це ж так просто і красиво: семиразовий чемпіон Ф 1 Міхаель Шумахер! А народ сам присвоїть відповідний титул окремим особам: «син юриста», «друг

Садама Хусейна», «Януческу», «Путлер» і т.п. А клич «Слава Україні! Героям слава!» увічнив себе назавжди (він уже звучить навіть серед хокейних фанів у Москві!).

Та повернімося до світлої пам'яті Небесної Сотні. Було б справедливим наділити їх тим найпочеснішим званням, яке вони отримали від народу: Лицарі Небесної Сотні з нагородженням заснованим для них найвищим ордену України. Тільки для них! А юри та фіми можуть приєднатися до них, але не цінною великого бабла, а цінною власного життя на майданах України. На жаль, таких майданів, напевно, буде ще багато. Бо народ став іншим, іншими стають і його вороги – підступнішими, цинічнішими, озвірілішими...

На Майдані квіти, квіти, квіти... Люди вшановують

загиблих. Відбулися урочисті похорони. Не всюди. Володимира Наумова з Донеччини поховали похапцем, без учасників Майдану та без супроводу Пікардійської Терції. Бо в той час ще стріляли, ще гинули інші Лицарі...

А як сьогодні живеться сім'ям загиблих? Хто їх провідує? Хто дає розраду та допомогу? Це все є. Інша справа – відсутність інформації, бо на часі ще більша небезпека – навала орди на чолі з великим карликом.

Створюються всілякі фонди допомоги, проводяться благодійні телемарафони. Парламент ухвалив постанову про матеріальну допомогу сім'ям, одразу попередивши, що казна порожня. Ніби вона колись була наповнена... Довіра до фондів мізерна. Всі пам'ятають фонд Катерини Ющенко, але замість дитя-

Лицар Небесної Сотні Володимир Наумов (Донецька область). С-на автора статті.

чої лікарні ми бачимо лише маєтки, маєтки... Вже мовчу про бюрократизованість подібних фондів: керівний штат, офіси, оргтехніка... Що ж попаде і коли до тих дрібненьких діточок, котрі враз втратили батьківську любов та опіку?

Ось бачив звернення жі-

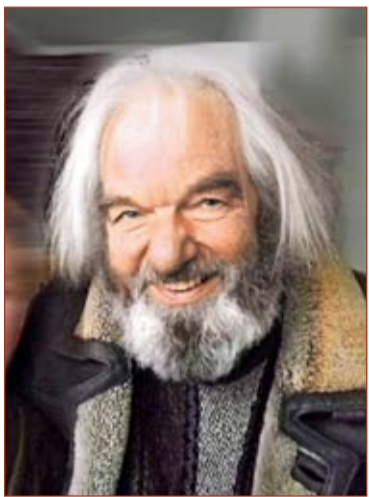
нок: замість квітів до 8 березня надіслати кошти цим діткам. А парафія Христа Царя УГКЦ (Кельн, Дюссельдорф, Крефельд) прийме на кілька тижнів батьків Войтовича Назара з Тернополя, які божеволіють після втрати єдиного 17-річного сина.

Церковна громада св. Миколая УГКЦ (Бамберг, Нюрнберг, Вюрцбург) разом з Об'єднанням Українців Франконії взяли під свою опіку сім'ю загиблого, де залишилось двоє маленьких діток. Опіка буде постійною та регулярно: коштом, одягом, увагою. Невдовзі ця сім'я отримає запрошення на відвідини своїх «похресних» у Німеччині.

Велике число Лицарів Небесної Сотні. Та наших парафій УГКЦ у Німеччині та Скандинавії теж досить, щоб охопити опікою найбільш незахищені сім'ї. Ми не хочемо кричати про те, які ми чутливі до чужого горя. Ці роздуми лише для того, щоб спонукати всю нашу діаспору до якнайшвидшого долучення до опіки над тими, хто опинився у великому горі та матеріальній скруті.

Для «ХГ» Віталій Вітмар, Нюрнберг

ПАМ'ЯТІ НІМЦЯ ГАРТМУТА КЕППЛЕРА – ГЕРОЯ МАЙДАНУ

Тисячі українських дітей знають, люблять і пам'ятають Його, як німецького Святого Миколая. Значну частину свого життя – останні 25 років, цей Чоловік присвятив Україні, допомагаючи постраждалим від катастрофи в Чорнобилі, організовуючи відпочинок та оздоровлення українських дітей в Німеччині, збираючи та передаючи гуманітарну допомогу. Коли почалася Революція, він не зміг залишитися осторонь і в середині грудня 2013 року приїхав до України.

Гартмут Кепплер був одним із ініціаторів створення Групи «30-го листопада», метою діяльності є добитись судової

сатисфакції за події в Україні останніх трьох місяців. Його дружині, Любомирі Кепплер-Хоптій беркутівці на Майдані в ніч першого розгону поламали руку.

Революціонери пам'ятають високого сивого чоловіка, який з акцентом розмовляв російською мовою, допомагав робити канапки, роздавав чай і постійно повторював: «Для України и для меня самое главное сейчас – это МАЙДАН» (Для України і для мене основне тепер – це МАЙДАН).

У вільний від Майдану час, він встигав організувати зустрічі в посольстві Німеччини для підтримки України, займався створенням міжнародного українсько-німецько-білоруського медичного центру в Пущі-Водиці, їздив по селам до простих людей і роздавав благодійну допомогу, виховував цуценя, яке вони, разом з дружиною, підібрали на вулиці у ці буремні дні і назвали, звичайно, Майданом.

16 січня 2014 року, того страшного дня, коли Верховна Рада України прийняла «нелюдські» закони, його серце не витримало. Люди, котрі його знають, кажуть, що він просто зрозумів, що на цьому світі він не може допомогти Україні і перелетів допомагати нам з Неба...

Ми зберігатимемо світлу пам'ять про Гартмута Кепплера як про визначну особистість із непохитними життєвими та моральними позиціями, активного благодійника та людину, яка зробила значний внесок у розбудову України.

Група «30-го листопада»

ДОПОМОЖІТЬ У СТВОРЕННІ ФІЛЬМУ «ЛЮБОМИР»

Нещодавно, з ініціативи громадськості та з благословення Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава, в Україні розпочалася робота зі створення унікального документального проекту «Любомир» про Блаженнішого Любомира. Коментуючи дану ініціативу, Глава УГКЦ сказав: «Я переконаний, що цей фільм дозволить нам розширити власні горизонти і побачити велику людину, яка сьогодні є посеред нас. Ця людина – Блаженніший Любомир».

Однак, проект виходить далеко поза історію однієї особистості. Адже за задумом ініціаторів, він має на меті на прикладі життєвого шляху визначного духовного лідера наших днів, яким без сумніву є Блаженніший Любомир, виразно розповісти Україні і світові про драматичну історію нашої держави і, зокрема, УГКЦ протягом ХХ-XXI століть.

Документальний проект «Любомир» – це пов'язані між собою класичний документальний фільм та інноваційний проект у вигляді web-documentary. За створенням епізодів документального проекту «Любомир» можна спостерігати у режимі реального часу на веб-платформі www.lubomyr.net. Координатором проекту з боку УГКЦ є Департамент Інформації в особі його керівника всесв. о. Ігоря Яціва.

До створення фільму залучені авторитетні українські кінодокументалісти, які мають досвід співпраці з міжнародними партнерами. У проекті бере участь відомий український композитор Валентин Сильвестров. Проект «Любомир» реалізується спільними зусиллями і спільним коштом. Фінансування здійснюється краудфандингом (Crowdfunding), або спільнокоштом.

Кошти збираються на благодійний рахунок Патріаршої Курії УГКЦ. Загальний бюджет становить близько 900 тисяч гривень. Робота над проектом триватиме 9 місяців. Прем'єра екранної версії запланована на 24 серпня, День Незалежності України.

У ЗВ'ЯЗКУ З ВИКЛАДЕНИМ ВИЩЕ, ЛАСКАВО ПРОСИМО ВАС ПІДТРИМАТИ ЦЕЙ ПРОЕКТ У ТАКИХ ДІЛЯНКАХ:

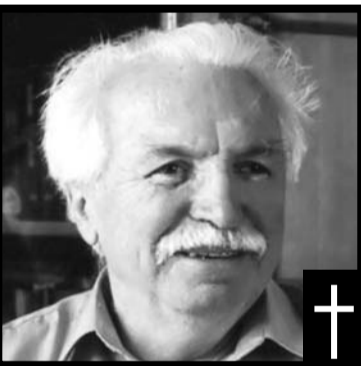
- ▶ збір коштів
- ▶ інформаційний супровід (ласкаво просимо поширювати інформацію про проект на парафіях, у єпархіальних та місцевих медіа);
- ▶ матеріали про Блаженнішого Любомира (відео, фото, спогади з приватних, парафіяльних чи єпархіальних архівів), які просимо надсилати до Департаменту Інформації Патріаршої Курії.

Вірю, що спільними зусиллями та з Божою поміччю зможемо здійснити цей цікавий та пізнавальний для багатьох людей проект про нашу Церкву, а Ваша підтримка стане виявом Вашої особистої пошани та вдячності Блаженнішому Любомирові за його плідне служіння нашій Церкві та рідному народові.

Реквізити для збору коштів знаходяться на веб-сторінці проекту за адресою: <http://lubomyr.net/ua/details/>

Наперед вдячний за підтримку, бажаю Вам щедрих Божих дарів та залишаюся щиро відданий у Господі.

см. Богдан Дзюрах, Адміністратор Патріаршої Курії,
Секретар Синоду єпископів УГКЦ

ПОМЕР ІВАН КРАСОВСЬКИЙ

24 лютого 2014 року, після важкої хвороби, на 87 році життя, перестало битися серце Івана Дмитровича КРАСОВСЬКОГО. Він народився 22 жовтня 1927 в Дошні Сянського повіту на Лемківщині. Був істориком, лемкознавцем, етнографом, публіцистом, членом НТШ, членом Спілки Журналістів України, громадським діячем.

Початкову освіту здобув у рідному селі та містечку Риманові. Навчався в українській вчительській семінарії в Криниці (1941—1944). В 1945 р. вивезений до советської України. Закінчив культурно-освітній технікум у Тереховлі. У 1952 р. закінчив Львівську Юридичну Школу, а в 1957 р. історичний факультет Львівського Університету. Проблемою історії та культури лемків зайнявся ще студентом. У 1956 р. надрукував статтю «Лемки та їх походження», а темою дипломної роботи обрав «Визвольний рух на Лемківщині в XVII ст.».

Покійний, працюючи науковцем у Львівському Історичному Музеї, повністю присвятив себе вивченню і популяризації історії та культурних надбань лемків. Є автором понад 1000 статей з лемківської тематики. Окрім цього, Іван Красовський є автором історичної кіноповісті «Андрій Савка», великої праці «Матеріальна культура лемків», монографії «Прізвища галицьких лемків XVIII ст.». Окремими книжками вийшли також «Лемківщина у боротьбі за воз'єднання з Україною» (Нью-Джерсі, 1964) та інші. Іван Красовський був одним із засновників Суспільно-Культурного Товариства «Лемківщина» (1988), Фондації Дослідження Лемківщини у Львові (1991).

Своєрідним підсумком історико-дослідницького краєзнавчого життя Івана Красовського став довгоочікуваний вихід «Енциклопедичного словника Лемківщини» (в співавторстві з Іваном ЧЕЛАКОМ), котрий побачив світ у 2013 році у львівському видавництві «Астролябія».

Життєвий та науковий шлях Покійного залишиться прикладом для наступних поколінь, а світла пам'ять буде завжди в серцях тих, хто його знав, шанував і любив...

Адміністрація «Національного Етнічного Порталу Lemky.com», Житомирська обласна організація ВУТ «Лемківщина», Валентина та Ярослав ТЕПЛІ (Дует «Червоне та Чорне»), Іван ЧЕЛАК, Віктор СОЛІНКО

(Подано за lemky.com)

З глибоким сумом повідомляємо, що 27-го лютого 2014 року, на 95-му році життя, відійшов у вічність блаженної пам'яті **ГРИГОРІЙ ЛАТАНИШИН** (17.07.1919 – 27.02.2014).
Нехай Всемилолюбивий Господь упокоїть Його душу, а вічною нагородою за жертвенне життя для Церкви та ближнього нехай буде Царство Небесне!
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!